

224. DE PONDERIBVS ROMANIS

uncias diuidi, ex illis duæ partes dicuntur sextans perinde ut duæ unciae assis. Erunt itaque sex sextantes in denario, quot in libra inueniuntur. Sed audiendus est Celsus, cuius uerba sunt libro quinto capite decimo septimo: Vnius deinde denarij pondus diuidi à me in sex partes, id est sex sextâtes, ut idem in sextante denarij habeam, quod Græci habent in eo, quem ὀβολὸν appellant. Id ad nostra ponda relatum paulo plus dimidio scriptulo facit. Sic Celsus. Hæc itaq[ue] diuisio nemini alij in usu est. Sic utitur sextante libro quinto in priori emplastro exedente: Resinæ terebinthinæ, fuliginis thuris, singulorum pondo × z, id est pondo denarij sextans. Sed idem signum etiam est apud eum sextantis libræ, quare diligenter aduertendum ne similitudine uel uocis, uel notæ decipiámur. possumus uero ab errore nobis cauere compositionum naturam considerantes. Sic quoque utitur quadrante libro quarto capite quarto: Aut sulphuris igne non experti pondo × & quadrans, abrotani pondo × in uini cyntho teruntur. Sic denique triente libro quinto in malagmate ad strumam & tubera & carcinodas: Salis ammoniaci p. 3. id est pondo triens. Accipio uero quadrantem tres partes duodecimas, trientem, quartuor, ut sextantem duas. Sed de his satis. Ita se habent pondera Romana. Si itaq[ue] maiora in minora resol-